

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci

žalobkyně: J.Č., narozená ...,
bytem ...

proti
žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**
sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2017 č. j. 887/DS/17-3

takto:

Žaloba se zamítá.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2017 č. j. 887/DS/17-3, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Sokolov ze dne 8. 12. 2016 č. j. 45204/2016/OP/MISI-19, kterým byla žalobkyni dle ust. § 125f odst. 3 za využití ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále též „zákon o silničním provozu“), ve znění do 30. 6. 2017, uložena pokuta ve výši 1.500 Kč za spáchání správního

deliktu ve smyslu ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Dále byla žalobkyni v souladu s ust. § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. ve spojení s vyhláškou Ministerstva vnitra ČR č. 520/2005 Sb., uložena povinnost nahradit paušální náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

2. K porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích došlo dne 10. 4. 2016 v době od 21:05 hodin do 21:45 hodin v obci Březová, na pozemní komunikaci ulic Dvořákova a Okružní, kdy vozidlo zn. Škoda Fabia, registrační značky ..., jehož je žalobkyně provozovatelkou, neznámý řidič zaparkoval v křižovatce uvedených ulic a nezaparkoval jej vpravo ve směru své jízdy co nejbližší u okraje pozemní komunikace.

Žaloba

3. Žalobkyně v žalobě nejprve shrnula dosavadní průběh řízení a následně uvedla jednotlivé žalobní námitky. Žalobkyně namítala, že správní orgán v rozporu s ust. § 49 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád“) nenařídil ve věci ústní jednání a žalobkyně tak neměla prostor na obhajobu. Jelikož nebylo vedeno ústní jednání, při kterém by bylo provedeno dokazování, byla žalobkyně zkrácena na svých právech, neboť se jej nemohla zúčastnit. Žalobkyně byla pouze informována písemností ze dne 12. 10. 2016 o tom, že dokazování bude provedeno mimo ústní jednání. Při doručování této písemnosti však nebyla zachována přiměřená lhůta alespoň 5 dnů, ve které má být účastník řízení o ústním jednání vyrozuměn.
4. Žalobkyně dále namítala, že se nemohla seznámit se skutečnostmi, které jsou jí kladeny za vinu a vyjádřit se k nim. Žalobkyni nebyla v rozporu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí před tím, než správní orgán o věci rozhodl.
5. Žalobkyně je rovněž toho názoru, že jako provozovatelka vozidla učinila ve smyslu ust. § 125e odst. 5 správního řádu (žalobkyně měla pravděpodobně na mysli ust. § 125e odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů), vše, co mohla, aby byl respektován zákon, přičemž skutečnosti, které nemůže ovlivnit, jí nemohou být kladeny za vinu. Žalobkyně rovněž ihned správnímu orgánu sdělila, kdo měl vozidlo zapůjčené. V této souvislosti žalobkyně rovněž namítala, že koncepce objektivní odpovědnosti, na které jsou postaveny tzv. jiné správní delikty, by měla být pouze výjimkou z principu presumpce neviny a měla by být přípustná jen tehdy, pokud mohou být obviněným vyvráceny. Koncepce objektivní odpovědnosti za tyto správní delikty je protiústavní.
6. Další žalobní námitkou žalobkyně brojila proti písemnosti ze dne 10. 6. 2017, ve které chce správní orgán po žalobkyni nesmyslně uhrazení jakési pokuty nebo jakési vysvětlení. Tato písemnost neměla právní podklad, nedávala smysl, nebylo jasné, kdo ji psal, o jakou věc se jedná, co žalobkyni hrozí, co měla spáchat a nebyla v ní dostatečně poučena. Žalobkyně tedy nevěděla, jak na takovou výzvu reagovat, a proto pouze oznámila telefonicky správnímu orgánu osobu, která měla vozidlo zapůjčené.
7. Žalobkyně dále namítala, že se žádný přestupek nestal a nebylo tedy možné zahájit řízení o správním deliktu. Žalobkyně uvedla důkazy, které požadoval provést (např. místní šetření,

výpis z katastru nemovitostí, dokumentace k dopravnímu značení v daném místě, výsledch zúčastněných policistů), avšak správní orgán tyto návrhy ignoroval. Žalobkyně je toho názoru, že vozidlo bylo řádně zaparkováno dle pravidel. V daném místě jde o jednosměrnou komunikaci a po celé její délce parkují vozidla po levé a nyní i pravé straně komunikace ve směru jednosměrné ulice přesně dle § 25 zákona o silničním provozu.

8. Žalobkyně dále namítala podjatost zasahujících policistů, kteří fotili a oznámili pouze auto žalobkyně, ačkoliv zde stálo několik dalších vozů.
9. Svým jednáním žalobkyně ani osoba, která měla vozidlo zapůjčené, nikoho neohrozila ani neomezila. Pokud takové jednání neškodí společnosti, není k trestu zákonný důvod.
10. Žalobkyně měla dále za to, že správní orgán neučinil vše, aby zjistil dostatečně skutkový stav věci a pachatele přestupku. Po osobě, která měla vozidlo zapůjčené, nikdo nepožadoval informaci, zda vozidlo parkovala či nikoliv. Správnímu orgánu nic nebránilo, aby požadoval konkrétní písemné vysvětlení na písemné otázky adresované údajnému řidiči vozidla. Správní orgán své rozhodnutí opřel pouze o fotografie, ze kterých není jasné, kdy a kým byly pořízeny. Fotografie nikdo svědeckou výpovědí nepotvrdil. Jako důkaz nelze použít ani úřední záznam vypracovaný policisty. Jako důkaz nelze brát ani oznámení o přestupku. Rovněž z amatérského náčrtku policistů a fotodokumentace není zřejmé, že se v místě nachází obousměrná komunikace.
11. Odvolací orgán rovněž uvádí, že vozidlo mělo stát v křižovatce, což je také přestupek. Žalobkyni je však v obvinění vytýkáno pouze to, že vozidlo stálo v protisměru. Obvinění tak bylo rozšířeno, aniž by o tom byla žalobkyně informována.
12. Dle žalobkyně správní orgán jasně nestanovil místo ani čas přestupku, čímž porušil ust. § 77 zákona o přestupcích. Vozidlo mohlo v době mezi 21:05 hodina 21:45 hodin z místa odjet. Není žádný důkaz, že by zde mělo stát i v době mezi pořízení fotografií.
13. Poslední žalobní námitka směřovala proti nedostatečně odůvodněné výši uložené sankce.
14. Žalobkyně závěrem navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a přiznal jí právo na náhradu nákladů řízení.

Vyjádření žalovaného

15. Ve svém vyjádření ze dne 12. 10. 2017 žalovaný nejprve stručně shrnul dosavadní průběh řízení a k samotným žalobním námitkám uvedl, že je odmítá. Námitky obsahují množství nepodložených argumentů. Žalobkyně buď z neznalosti nebo záměrně podsouvá neopodstatněné námitky. Žalovaný trvá na tom, že v průběhu řízení nedošlo ke zkrácení práv žalobkyně a bylo vůči ní postupováno v souladu se zákonem. Námitky tak žalovaný považuje za nedůvodné a liché. Ze skutečností, které žalobkyně uvádí, nelze prokázat či dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí či takové vady řízení, které by odůvodňovaly zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
16. Závěrem žalovaný navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Posouzení věci krajským soudem

17. Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání, žalovaný i žalobce ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s., a proto soud nenařizoval jednání ve věci samé.
18. Krajský soud při přezkouvání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). Podle ust. § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkouvání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle ust. § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Soud vycházel především z příslušných ustanovení zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017.
19. Při posouzení věci vycházel soud především z následujících zákonných ustanovení:
20. Dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu platí: *„Právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“*
21. Dle ust. § 10 odst. 3 citovaného zákona pak platí: *„Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“*
22. Dle ust. § 125f odst. 4 citovaného zákona platí, že: *„Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a*
 - a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo*
 - b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.“*
23. Dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích správní orgán věc odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
24. Soud žalobu shledal nedůvodnou z následujících důvodů.
25. Zdejší soud při rozhodování ve věci vycházel z právně významných skutečností vyplývajících ze správního spisu. Součástí správního spisu je oznámení přestupku dle § 58 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, které správní orgán I. stupně obdržel dne 8. 6. 2016. Součástí spisu je dále fotodokumentace, která obsahuje 5 fotografií, na kterých je zobrazené zaparkované vozidlo ŠKODA Fabia, přičemž z fotografie č. 4 a 5 je patrné, že se jedná o vozidlo registrační značky ... V úředním záznamu Policie České republiky, obvodní oddělení Sokolov-venkov ze dne 23. 5. 2016 je uvedeno, že dne 10. 4. 2016 byl policejní hlídkou minimálně v době od 21:05 do 21:45 hodin zjištěn správní delikt provozovatele

vozidla výše specifikovaného, neboť toto vozidlo bylo zaparkováno v Březové, křižovatka ulic Dvořákova a Okružní, kde řidič nesmí zastavit a stát, po levé straně komunikace ve směru jízdy, čímž došlo k porušení ust. § 25 odst. 1 písm. a) a § 27 odst. 1 písm. d) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu ve smyslu ust. § 10 odst. 3 citovaného zákona. V úředním záznamu je rovněž uvedeno, že fotodokumentace byla pořízena den 10. 4. 2016 ve 21:45 hodin. Z karty vozidla založené ve správním spisu na č.l. 7 je zřejmé, že provozovatelem vozidla je žalobkyně. Dne 10. 6. 2016 Městský úřad Sokolov jakožto správní orgán I. stupně vyzval dle ust. § 125h odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích žalobkyni k zaplacení částky ve výši 500 Kč s poučením, že namísto zaplacení částky může správnímu orgánu písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Ve výzvě byl rovněž obsažen popis skutku a označení přestupku. Na základě podnětu žalobkyně byla následně správním orgánem doplněna spisová dokumentace. Do správního spisu bylo Policií České republiky, obvodní oddělení venkov, doplněny dne 20. 7. 2016 fotografie zachycující umístění dopravní značky B2 (zákaz vjezdu všech vozidel), letecký snímek křižovatky a náčrtek k situaci zaparkovaného vozidla a dopravního značení v předmětné křižovatce s vyznačením dopravního značení B2. Ve věci předmětného přestupku byla žalobkyně na základě ust. § 60 zákona o přestupcích předvolána k podání vysvětlení na den 29. 8. 2016. V rámci podání vysvětlení dne 29. 7. 2016 žalobkyně uvedla, že klíče od vozu měl v té době její syn P.Č., nar. ..., bytem ... Na základě sdělení žalobkyně byl na den 29. 8. 2016 k podání vysvětlení předvolán pan P.Č., a to předvoláním ze dne 29. 7. 2016. K podání vysvětlení se však nedostavil. Správní orgán I. stupně následně dne 9. 9. 2016 podle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích věc odložil. Následně dne 12. 9. 2016 vydal správní orgán I. stupně příkaz, ve kterém uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu porušením povinnosti stanovené v ust. § 10 odst. 3 tohoto zákona, za což jí byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost zaplatit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Proti příkazu podala žalobkyně odpor, na základě kterého byl příkaz zrušen. Správní orgán I. stupně následně dne 12. 10. 2016 vyrozuměl žalobkyni o provádění dokazování mimo ústní jednání, které se mělo konat dne 31. 10. 2016. Žalobkyně byla ve vyrozumění mimo jiné poučena, že se může dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu před vydáním rozhodnutí možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Z úředního záznamu ze dne 31. 10. 2016 vyplývá, že žalobkyně telefonicky dne 31. 10. 2016 sdělila správnímu orgánu, že si ve čtvrtek vyzvedla vyrozumění o konání dokazování ze schránky, ale již si nemohla zařídit volno a že rovněž nebyla zachování pětidenní lhůta, a i proto se nedostaví. Dle úředního záznamu bylo žalobkyni správním orgánem sděleno, že posoudí, zda byla pětidenní lhůta zachována a případně bude dokazování stornováno. Součástí spisu je rovněž protokol o dokazování ze dne 31. 10. 2016, z něhož mimo jiné vyplývá, že se žalobkyně dokazování nezúčastnila.

26. Po provedeném dokazování vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí ze dne 7. 12. 2016 č. j. 45204/2016/OP/MISI-19, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu porušením povinnosti stanovené v ust. § 10 odst. 3 tohoto zákona, za což jí byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost zaplatit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.
27. Proti rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 6. 2017 č. j. 887/DS/17-3 zamítl, a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

28. K samotným žalobním námitkám soud uvádí následující. Žalobkyně namítala, že správní orgán v rozporu s ust. § 49 správního řádu nenařídil ve věci ústní jednání a žalobkyně tak neměla prostor na obhajobu. Při doručování vyrozumění o provádění dokazování mimo ústní jednání však navíc nebyla zachována přiměřená lhůta alespoň 5 dnů, ve které má být účastník řízení o ústním jednání vyrozuměn. Správní orgán I. stupně nepochybil, pokud provedl dokazování mimo ústní jednání, jelikož tento postup mu zákon umožňuje a rovněž jeho užití správní orgán řádně odůvodnil. V ustanovení § 49 odst. 1 správního řádu, kde je uvedeno: „*Ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Nebrozí-li nebezpečí z prodlení, uvědomí správní orgán o ústním jednání účastníky nejméně s pětidenním předstihem. Tuto povinnost nemá vůči účastníkovi, který se práva účasti na ústním jednání vzdal.*“ V daném správním řízení prvostupňový správní orgán rozhodoval o správním deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, u kterého není zákonem stanovená povinnost vést ústní jednání. Ve smyslu ust. § 49 odst. 1 správního řádu bylo tedy na prvostupňovém správním orgánu, aby vyhodnotil, je-li nařízení ústního jednání ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníka nezbytné. Správní orgán nepochybil, nenařídil-li ústní jednání, neboť v řízení o správním deliktu rozhodoval na základě listinných podkladů (důkazů), jež měl k dispozici. Proto, pokud jde o podklady pro rozhodnutí a ve smyslu ust. § 3 správního řádu o zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nebylo nutné nařizovat ústní jednání ke splnění účelu řízení. Nařizovat ústní jednání nebylo nutné, resp. nezbytné k uplatnění práva na obhajobu, neboť žalobkyně měla možnost se s podklady pro rozhodnutí seznámit a ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu se k nim vyjádřit. O tom byla poučena ve vyrozumění ze dne 12. 10. 2016. Ve správním řízení tak nedošlo k porušení zásady ústnosti. (obd. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016 č. j. 9 As 139/2015-30, dostupný na www.nssoud.cz). V daném případě nelze souhlasit ani s názorem žalobkyně, že nebyla zachována přiměřená lhůta pro vyrozumění před konáním dokazování mimo ústní jednání. Z doručky k listině nazvané jako „Vyrozumění o dokazování“, ve které byla žalobkyně seznámena s prováděním dokazování mimo ústní jednání, které bylo nařízeno na 31. 10. 2016, vyplývá, že tato listina byla u provozovatele poštovních služeb pro žalobkyni připravena k vyzvednutí od 14. 10. 2016, tj. 16 dnů před konáním dokazování. Je tedy zřejmé, že požadovaná lhůta pět dnů byla s dostatečnou rezervou zachována. Skutečnost, že se žalobkyně s písemností seznámila až později, nemůže jít k tíži správního orgánu.
29. Zdejší soud rovněž nesouhlasí s námitkou žalobkyně, že nemá být vinna za správní delikt, neboť jako provozovatelka učinila vše, co mohla, aby byl respektován zákon. Žalobkyně nesplnila důvody pro liberaci, které jsou stanoveny zákonem. Podle ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel. V případě žalobkyně však nebyl splněn ani jeden z výše uvedených důvodů, na základě kterých by se mohla zprostit odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla. Nelze souhlasit ani s námitkou žalobkyně, že osoba, která měla vozidlo zapůjčené, ani žalobkyně, svým jednáním nikoho neohrozila, ani neomezila, a proto toto jednání není škodlivé a k trestu tak nebyl zákonný důvod. V právě řešeném případě se jedná o správní delikt provozovatele vozidla, který je charakterizován objektivní odpovědností

provozovatele vozidla za zákonem definovaný správní delikt. Při zjišťování odpovědnosti provozovatele vozidla se v takovém případě pouze zkoumá, zda jsou naplněny znaky skutkové podstaty správního deliktu stanovené zákonem a již se nezkoumá, jak se mylně žalobkyně domnívá, společenská škodlivost protiprávního jednání.

30. K žalobkyní namítané protiústavnosti koncepce objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla se již vyjadřoval Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 16. 6. 2016 č. j. 6 As 73/2016-40. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že: „...nic nebrání zákonodárci, aby určitá spolehlivě zjištěná a bagatelní, avšak společensky škodlivá a začasté frekventovaná jednání (nota bene pokud jde o delikty potenciálně ohrožující či o delikty, jimiž nebyl způsoben žádný, anebo jen nepatrný škodlivý následek v podobě škody na majetku účastníků silničního provozu) dále „dekriminalizoval“ a postihoval je formou správních deliktů přičitatelných (resp. vytýkatelných) provozovatelům vozidel na základě objektivní odpovědnosti. Ta se v nejobecnější rovině opírá o ústavní princip vyjádřený v čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod („vlastnictví zavazuje“) a mimo jiné se promítá i do občanskoprávní koncepce objektivní odpovědnosti provozovatele za škodu z provozu dopravních prostředků (srov. § 2927 a násl. občanského zákoníku), resp. – přeneseně řečeno – může být připodobněna odpovědnosti za volbu osoby, jíž provozovatel své vozidlo svěří (culpa in eligendo). Jakkoli by řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla za jeho „špatné parkování“ [neoprávněné stání vozidla – § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu] mohlo na podkladě již zmíněných Engelových kritérií spadat do tzv. trestní větve čl. 6 Úmluvy (přitom Komise pro lidská práva v rozhodnutí Duhs proti Švédsku ze dne 7. prosince 1990, stížnost č. 12995/87, vyjádřila pochybnosti, zda rozhodnutí o pokutě udělené na základě objektivní odpovědnosti dosavadnímu vlastníku vozidla za parkovací přestupek spáchaný nabyvatelem v době, kdy na něj vozidlo ještě nebylo přepsáno, vůbec spadá pod „trestní obvinění“ ve smyslu čl. 6 Úmluvy), z Úmluvy a ostatně ani z Listiny základních práv a svobod (srov. čl. 40) výslovně neplyne, že by trestání, zejména pak to správní, muselo být bezvýjimečně postaveno jen na odpovědnosti subjektivní, tj. za zavinění. V klasickém trestním právu ve smyslu vnitrostátní klasifikace je to nepochybně pravidlem (*nullum crimen sine culpa*; nepřímě to plyne i ze zásady presumpce nevinny). Avšak v oboru správního trestání se z řady legitimních důvodů výjimečně uplatňuje i odpovědnost za protiprávní výsledek bez ohledu na zavinění, tj. odpovědnost objektivní, případně modifikovaná možností liberace. Takto postavené konstrukce správního trestání připouští i judikatura Evropského soudu pro lidská práva (nepřímě v podobě rozložení důkazního břemene a zakotvení skutkových či právních domněnek odpovědnosti za protiprávní jednání či stav, srov. rozsudek Salabiaku proti Francii ze dne 7. října 1988, stížnost č. 10519/83, pro další příklady viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, 1687 s., str. 794-795, viz též citované rozhodnutí Duhs proti Švédsku, jímž byla stížnost registrovaného vlastníka vozidla nakonec odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost s tím, že presumpce jeho nevinny – navzdory absenci individualizovaného rozhodnutí o vině skutečného pachatele za parkovací delikt – dotčena nijak nebyla). V našem právním prostředí se uplatňuje tradičně již od dob c. a k. monarchie a první Československé republiky [viz Prášková, H. Základy odpovědnosti za správní delikty. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, 446 s., str. 297-304, citující dílo J. Pošváře. Nástin správního práva trestního (studie o některých pojmech, zejména o vině). Praha-Brno: Orbis, 1936.]. V širším kontextu, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 Úmluvy, konkrétně práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování, ani v případě rakouské právní úpravy,

založené na obdobných principech, která při automatickém zaznamenání překročení povolené rychlosti ukládá provozovatelům vozidel povinnost sdělit osobu řidiče, jejíž nesplnění je samo o sobě stíháno jako samostatný správní delikt (srov. rozsudek Lückhof a Spanner proti Rakousku ze dne 10. ledna 2008, stížnosti č. 5845/00 a 61920/00; viz též rozsudek velkého senátu ve věci obdobné britské právní úpravy O'Halloran a Francis proti Spojenému Království ze dne 29. června 2007, stížnosti č. 15809/02 a 25624/02).“ Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí v návaznosti na shora zmíněné rovněž uvedl, že pokud vezmeme v úvahu, že právní úprava odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 10 odst. 3 a § 125f zákona o silničním provozu je omezena na úzkou skupinu deliktů objektivně a spolehlivě zjištěných prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo spočívajících v neoprávněném zastavení nebo stání, za podmínky, že takové porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu, kdy navíc nejde o odpovědnost absolutní, nýbrž s možností liberace z důvodů, které registrovaný provozovatel vozidla nemohl nijak ovlivnit, a dokonce kdy – nad rámec nutného – podle zákonné konstrukce nastupuje odpovědnost provozovatele vozidla teprve sekundárně, tj. pouze v případě, že nezbytné kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku nevedly k cíli [srov. § 125f odst. 4], a konečně přihlédneme-li k povaze a intenzitě této formy nepřímého nátlaku na provozovatele vozidla (limitovaná výše pokuty, absence ukládání bodů do registru řidičů), není ve světle výše zmíněné judikatury Evropského soudu pro lidská práva (a zatím sporé judikatury Ústavního soudu – usnesení sp. zn. I. ÚS 508/15 ze dne 22. prosince 2015) vážný důvod pochybovat o tom, že předmětná právní úprava v testu ústavnosti ob stojí. Krajský soud v Plzni se s výše uvedenými názory Nevyššího správního soudu v otázce ústavnosti zákonné úpravy odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla plně ztotožňuje, a proto pokládá námitku žalobkyně za nedůvodnou.

31. Další žalobní námitkou žalobkyně brojila proti písemnosti ze dne 10. 6. 2016. Tato písemnost neměla dle žalobkyně právní podklad, nedávala smysl, nebylo jasné, kdo ji psal, o jakou věc se jedná, co žalobkyni hrozí, co měla spáchat a nebyla v ní dostatečně poučena. Žalobkyně tedy nevěděla, jak na takovou výzvu reagovat, a proto pouze oznámila telefonicky správnímu orgánu osobu, která měla vozidlo zapůjčené. Ze správního spisu a i ze samotné listiny je patrné, že předmětná písemnost je výzva dle ust. § 125h odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., kterou obecní úřad s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s ním došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud jsou k tomu v daném případě splněny zákonem předpokládané podmínky. Výzva obsahovala všechny zákonem stanovené náležitosti, tedy popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další náležitosti stanovené v ust. § 125h odst. 3 až 7 zákona č. 361/2000 Sb. Předmětná výzva rovněž obsahuje příslušné poučení o tom, čeho se výzva týká, jaké jsou možnosti dalšího postupu žalobkyně, jaké jsou důsledky neuposlechnutí výzvy a výzva je také řádně datovaná a podepsána oprávněnou úřední osobou. Námitka žalobkyně je tedy nedůvodná.
32. Dále žalobkyně namítala, že se žádný přestupek nestal a nebylo tedy možné zahájit řízení o správním deliktu. Žalobkyně je toho názoru, že vozidlo bylo řádně zaparkováno dle pravidel. Žalobkyně měla dále za to, že správní orgán neučinil vše, aby zjistil dostatečně skutkový stav věci a pachatele přestupku. Námitku žalobkyně, že správní orgán neprovedl dostatečné kroky ke zjištění pachatele přestupku, soud shledal nedůvodnou. Dle ust. § 125f

odst. 1 zákona o silničním provozu platí, že: „Právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“ Dále dle ust. § 125f odst. 4 citovaného zákona platí, že: „Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.“ Ze shora uvedeného vyplývá, že podmínkou pro to, aby mohlo být zahájeno řízení o správním deliktu, je ze strany správního orgánu povinnost učinit nezbytné kroky směřující ke zjištění osoby pachatele přestupku a zároveň musí platit, že správní orgán nezahájil řízení o přestupku a věc odložil nebo sice zahájil řízení o přestupku, avšak řízení zastavil, jelikož obviněnému z přestupku nebylo spáchání přestupku prokázáno. Otázkou tedy v daném případě je, zda byly pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (žalobkyně) splněny shora uvedené zákonné podmínky. Ze správního spisu je patrné, že žalobkyně na základě výzvy správního orgánu I. stupně sdělila, že v uvedené době měl klíče od vozidla její syn P.Č., nar. ..., bytem Pan P.Č. byl předvolán k podání vysvětlení, ke kterému se však nedostavil. Jelikož správní orgán neměl žádné jiné indicie ohledně možného pachatele přestupku, nezbyvala správnímu orgánu jiná možnost, než věc dle ust. § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu odložit. Podle názoru soudu tím byla splněna podmínka ust. § 125f odst. 4 písm. a) č. 361/2000 Sb., tedy že byl správní orgán oprávněn projednat správní delikt podle § 125f odst. 1 téhož zákona, neboť učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a poté věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Správní orgán tak ve vztahu k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla postupoval zákonným způsobem.

33. Soud je rovněž toho názoru, že v daném případě byl v souladu s ust. § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je pro danou věc nezbytný. Z fotografií založených ve správním spisu na č. l. 2, 3, 14 a 15 je patrné, že vozidlo ŠKODA Fabia, registrační značky ..., jehož je žalobkyně provozovatelkou, bylo zaparkováno před dopravní značkou zákaz vjezdu všech vozidel (dopravní značka B2) a z postavení vozidla a z fotografického záznamu místního stavu a uspořádání vozovek je patrné, že vozidlo stálo na obousměrné komunikaci, kde nesmí řidič zastavit a stát po levé straně komunikace ve směru jízdy a rovněž že vozidlo stálo na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní. Uvedené skutečnosti rovněž vyplývají z náčrtku Policie České republiky, obvodní oddělení venkov, k situaci zaparkovaného vozidla ze dne 20. 7. 2016, letecký snímek křižovatky na č.l. 16 správního spisu. Místo spáchání přestupku (tedy v obci Březová, křižovatka ulic Dvořákova a Okružní) dostatečně vyplývá z oznámení o přestupku a žalobkyně jej nerozporuje. Pokud žalobkyně zpochybňuje čas, ve kterém bylo jeho vozidlo zaparkováno na předmětné ulici, pak nelze přehlédnout, že tuto námitku mohla vznést již během správního řízení. O této skutečnosti se však nezmínila ani ve svém odvolání, ani v žádném ze svých vyjádření zaslaných správnímu orgánu, ani v případné reakci na seznámení se s podklady pro rozhodnutí, o kterém jí správní orgán prvního stupně poučil. Již tento přístup žalobkyně vyvolává vážný důvod k pochybnostem o účelovosti tohoto tvrzení. V projednávané věci žalobkyně během správního řízení zmíněné údaje ohledně času zaparkování vůbec nezpochybňovala, ani nijak nerozporovala. Jestliže žalobkyně namítala, že skutečnosti týkající se spáchaného přestupku

resp. správního deliktu provozovatele vozidla vyplývají pouze z úředního záznamu, který však nelze užít jako důkaz, nelze s takovým zjednodušujícím názorem souhlasit. Z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu totiž vyplývá, že podezřelého z přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu, aniž by byly proti němu jakékoliv jiné důkazy. Listiny předložené policií k postihu pachatele přestupku však postačují, pokud existují proti přestupci další důkazy, které ve spojitosti s daty z úředního záznamu činí skutkovou situaci naprosto jasnou, přestupcem nijak nezpochybněnou. V takové situaci lze z úředního záznamu vycházet. Tyto závěry vyslovil Nejvyšší správní soud například v rozsudcích ze dne 27. 2. 2014, čj. 4 As 118/2013-61, ze dne 22. 8. 2013, čj. 1 As 45/2013-37, ze dne 29. 5. 2014, čj. 10 As 25/2014-48, nebo ze dne 25. 3. 2015, čj. 8 As 152/2014-30 (dostupné na www.nssoud.cz). Soud má za to, že v případě žalobkyně je porušení ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích dostatečně prokázáno kromě úředního záznamu Policie ČR rovněž pořízenými fotografiemi a dalšími listinami (např. z náčrtku Policie ČR zobrazujícího místní poměry na křižovatce), a proto je splněna shora uvedená podmínka použití úředního záznamu jako důkazního prostředku ve správním řízení. Soud ani tento žalobní bod tedy neshledal důvodným.

34. Žalobkyně dále namítala, že správní orgán ignoroval její důkazní návrhy (např. místní šetření, výpis z katastru nemovitostí, dokumentace k dopravnímu značení v daném místě, výslech zúčastněných policistů). Tato námitka není důvodná. Z napadeného rozhodnutí na str. 3 je patrné, že se žalovaný s návrhy na doplnění dokazování vypořádal, když uvedl, že je považuje za nadbytečné, neboť protiprávní jednání již bylo žalobkyni dostatečně prokázáno. Tento způsob vypořádání se s důkazními návrhy účastníka řízení je zcela v souladu se zákonem, jelikož správní orgán má možnost navrhané důkazy neprovést, pokud uvede, z jakých důvodů tak neučinil. Tento postup byl v daném případě dodržen.
35. Za nedůvodnou má zdejší soud rovněž námitku týkající se namítané podjatosti zasahujících policistů, kteří fotili a oznámili pouze vozidlo žalobkyně, ačkoliv zde stálo několik dalších vozů. Tuto námitkou považuje soud za účelovou. Žalobkyně tuto námitku nijak blíže nerozvedla a neodůvodnila, proč má za to, že za přestupek resp. správní delikt vyšetřovali pouze její osobu.
36. Žalobkyně se dále domnívala, že odvolací správní orgán (žalovaný) neoprávněně rozšířil obvinění, aniž by o tom byla žalobkyně informována, neboť v napadeném rozhodnutí je na rozdíl od rozhodnutí prvostupňového vytýkán rovněž přestupek spočívající ve stání vozidla v protisměru jízdy. K tomu je nutno konstatovat, že již z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je patrné, že se řízení o správním deliktu vedené proti žalobkyni od počátku vztahovalo jednak k porušení ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb. (zastavení či stání v křižovatce) a jednak k porušení ust. § 25 odst. 1 písm. a) citovaného zákona (tj. porušení povinnosti zastavení či stání v obousměrné komunikaci vpravo ve směru jízdy co nejbližší okraji). Námitka žalobkyně je tedy nedůvodná.
37. Poslední žalobní námitka směřovala proti nedostatečnému odůvodnění výše uložené sankce. Ani této námitce nemohl krajský soud vyhovět, a to z následujících důvodů. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 7. 12. 2016 č. j. 45204/2016/OP/MISI-19 uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu porušením povinnosti stanovené v ust. § 10 odst. 3 tohoto zákona a uložil jí pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost zaplatit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Podle ust. § 125f odst. 3

zákona č. 361/2000 Sb. se za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč. Podle ust. § 125c odst. 5 písm. g) citovaného zákona se za přestupek uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k) citovaného zákona. Správní orgán I. stupně k odůvodnění výše sankce uvedl, že při určení výměry pokuty přihlédl k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán. Žalovaný se ve svém rozhodnutí odůvodněním výše sankce také podrobněji nezabýval. V uvedené situaci lze souhlasit s žalobkyní, že správní orgány dostatečným a řádným způsobem neodůvodnily uloženou sankci. Otázkou v daném případě je, zda je toto pochybení správního orgánu natolik závažné, aby mohlo způsobit nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Krajský soud je toho názoru, že pochybení správních orgánů v daném případě nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí a není natolik závažné, že by soud byl nucen napadené rozhodnutí zrušit. Žalobkyni byla totiž uložena pokuta ve výši 1.500 Kč, tedy na samé spodní hranici zákonného rozpětí sankce, a i pokud by bylo rozhodnutí zrušeno z důvodu nedostatečného odůvodnění výše sankce, nebylo by možné žalobkyni v dalším řízení uložit pokutu nižší. Z uvedených důvodů soud shledal i poslední námitku žalobkyně za nedůvodnou.

38. Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Náklady řízení

39. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovaný správní orgán náhradu nákladů nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 21. 12. 2018

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu